

1. SNAPDIARREE

'Jouw beurt, Nour. Doen? Of De waarheid?' vraagt Jula.

'Doe maar De Waarheid,' zegt Nour.

Het is pauze. De zon schijnt. Dus zitten ze met Alek, Maudy en Stine op het muurtje bij de fietsenrekken. Rio doet push-ups aan hun voeten, op het strookje gras dat het hele plein omzoomt. Verderop babbelt meester Maik met juf Agnes. De rest van de klas hangt rond bij de pingpongtafel of vecht met elkaar om de bal in de voetbalkooi.

'Ik vind dat we Nour niet meer moeten laten kiezen,' zegt Alek.

'Eens!' roept Maudy.

'Waarom kies jij nooit voor Doen, Nour!' zegt Stine. 'Durf je dat niet?'

'We leven in een vrij land, dus ik mag kiezen wat ik wil,' vindt Nour. 'En ik hou gewoon van de waarheid.'

Dat is waar. Nour zoekt altijd alles tot op de bodem uit. Ze verbeterde al Wikipedia-pagina's toen Jula bij haar in groep 6 kwam. En ze heeft een gruwelijke hekel aan leugens of dingen doen die niet mogen.

Eigenlijk zijn ze elkaars tegenpool.

Jula maakt alles vaak net iets mooier. Spannender.

Grappiger. Ze weet zelf ook niet zo goed waarom. Het gebeurt gewoon.

Een fantast, noemt mam haar.

Een leugenaar, zou Nour zeggen.

Toch zijn ze sinds die eerste dag in groep 6 beste vriendinnen. De brave en soms best norske Nour, die precies weet wat ze wil. En Jula, die stiekem bij haar afkijkt en zich graag laat verrassen.

‘Waar blijft die vraag nou?’ zegt Nour. Ze duwt een boterhamzakje vol briefjes onder Jula’s neus. Jula graait er een strak opgevouwen vierkantje uit. Als ze het uitvouwt staat er in Nours handschrift: *Wat is je lievelingseten?*

Duh.

Nour is dol op stroopwafels.

Dat weten ze allemaal allang.

Jula propt het briefje in haar zak en zegt: ‘Met wie heb je de langste streak op Snap, Nour?’

‘Met jou. Maar ik check het even. Voor de zekerheid.’ Nour scrollt door haar telefoon. Typisch Nour. ‘We snappen al sinds we op Snap zitten elke dag met elkaar, Juuls. Dat zijn bijna driehonderd dagen.’

‘Stine en ik sturen elkaar soms wel driehonderd snaps op een dag,’ zegt Maudy.

‘En we snappen veel met Deef!’ zegt Stine.

‘Deef? De beroemde influencer? In jullie dromen zeker,’ zegt Jula.

Nour trekt haar norske als-dit-een-leugen-is-geloof-ik-jullie-nooit-meer gezicht.

‘Of je gaat gewoon lekker lopen!’ roept Alek. Hij klinkt

precies als Deef. Die roept dat in al zijn snapfilmpjes. En lekker lopen, dat is precies wat hij zelf in al die filmpjes doet. Niet telkens hetzelfde rondje. En lang niet altijd op twee benen.

Dat zou saai zijn.

En voorspelbaar.

Dan zouden er nooit zoveel mensen naar zijn filmpjes blijven kijken.

Deef verzint juist elke keer iets anders. Hij sjokt als een paard, wankelt als een peuter met een volle luier of stapt rond in een loodzwaar ridderharnas. Hij wandelt door een hoosbui, loopt op stelten, op de maan of door een bad vol pudding.

Deef is nog maar een jongen. Toch staat hij al in de top-10 van bekendste snapchatters. Omdat hij zo grappig is natuurlijk. En omdat hij de tofste filmtrucjes gebruikt. De halve wereld zou hem maar wat graag als snapvriend hebben. Jula voorop.

Dat gaat natuurlijk nooit gebeuren. Wat Maudy en Stine beweren, is dikke onzin.

'Maar echt!' roepen Maudy en Stine. 'Deef snapt ons sowieso elke dag! En wij hem!'

'Tuurlijk,' zegt Rio. 'Weet je hoe mijn moeder dat noemt? Als je zoveel snaps verstuurd? Online diarree. En volgens haar is dat echt vet ongezond.'

'Zit jij die meiden nou te dissen, Rio?' vraagt Alek.

'Ik vertel alleen wat mijn moeder zegt, hè. Weet je hoe ze mij noemt als ze vindt dat ik wel weer even genoeg snapfilters en -lenzen heb uitgeprobeerd? Dia-Rio.'

'Maak jij zoveel snaps? Naar wie stuur je die dan?' vraagt Jula. Rio post wel eens iets in hun Snapperdeflap-groep.

Maar dat is echt geen diarree, meer af en toe een keutel. Zelf heeft Jula nog nooit een snap van hem gehad. Hoe zit dat met Nour, Maudy en Stine? Krijgen zij Rio's snapdiarree wel?

'Goeie vraag,' vindt Alek. 'Wie krijgt al die snaps van jou te zien, man?'

'Niemand,' zegt Rio.

'Jij maakt snaps die je naar niemand stuurt?' Jula grinnikt. Rio is gek. Maar hij snapt in elk geval niet stiekem met Nour of Maudy of Stine. Was ze toch maar mooi even jaloers voor niks.

'Wat doe je dan met al die snaps?' vraagt Nour.

'Niks,' zegt Rio. 'Ik heb gewoon lekker lol met mezelf. Meestal kots ik heel vaak een regenboog uit. Of ik check mijn looks als Disney-prinses.'

'Jij? Als Sneeuwwitje of Doornroosje?' roept Maudy.

'En dat deel je niet met ons?!' zegt Alek.

'Nee,' zegt Rio. Hij wijst naar de klok bij de schooldeur.

'Spelen we nog verder? Ik kies Doen.'

'Dan willen we nú snaps van jou,' zegt Alek.

'Dat is te makkelijk!' roept Stine. 'Maudy moest de voetbal stelen. Uit de voetbalkooi. Terwijl iedereen daar aan het voetballen was!'

Jula aarzelt. En dan wijst ze naar zorghuis 't Hemeltje dat op hun schoolplein uitkijkt. Het ziet er saai uit. De oude mensen die daar wonen moeten zich wel alle dagen doodvervelen. 'Waarom maak jij die snaps niet daar, Rio? Samen, met de bewoners. Hebben zij ook eens lol.'

'Ho ho,' zegt Nour. 'Denk je nou echt dat we daar zomaar naar binnen mogen? Zonder dat we er familie hebben? Echt niet.'

Jula aarzelt geen moment. Met een stalen gezicht zegt ze: 'Niks zonder familie. Mijn opa woont daar toch?' 'Echt?' Nour kijkt verbaasd. 'Ik wist helemaal niet dat jij een opa had.'

'Iedereen heeft opa's, Nour,' zegt Rio. 'Ik heb er zelfs drie. Een in Spanje. Een in Puerto Rico. En een hier in Nederland. Helaas zijn ze alle drie dood. Jula's opa leeft, in 't Hemeltje. En haar snap-pret-idee is superleuk. Laten we met z'n allen gaan. Jula maakt snaps met haar opa. Wij nemen zijn medebewoners voor onze rekening. Deal?'

'Zeg je nou dat we jóúw opdracht met z'n allen gaan doen?' vraagt Stine.

'Snaps met senioren. Ik vind dat wel een tof plan,' zegt Alek.

'Maar toch niet nú? Onder schooltijd?' Nour schudt haar hoofd. 'Dat vindt de meester nooit goed.'

'Waarom niet? Het is toch pauze?' zegt Jula.

'Pauze betekent niet dat je naar huis mag, of naar je opa. En deze pauze duurt trouwens nog maar negen minuten en dertien seconden.'

'Minder dan tien minuten? Dat wordt een race tegen de klok!' Rio grijpt Jula's hand en trekt haar mee, dwars door de heg.

2. PRAAI VASSIE

Dom!

Dom! Dom! Dom!

Bij elke stap die Jula zet knalt het woord door haar hoofd.

En al die stappen brengen haar steeds dichterbij

't Hemeltje. Een huis vol mensen, die haar opa en oma
zóúden kúnnen zijn. Maar ze zijn het niet.

Nour had gelijk.

Jula heeft helemaal geen opa. Of in elk geval niet eentje
die nog leeft. En toen-ie nog wel leefde, woonde hij niet in
't Hemeltje. Ze kent daar niemand. Ze is er zelfs nog nooit
binnen geweest!

Het was een domme leugen.

Als Rio en Alek dat horen, zullen ze er hard om lachen.

Maudy en Stine zullen meelachen.

Maar Nour niet.

Nour wordt zeker weten boos. En verdrietig. Net als vorig
jaar, toen ze net in groep 7 zaten en Nour aan Jula had
gevraagd of ze een keer mee wilde naar de scouting. Om te
kijken of dat misschien iets voor hen was. Jula had beweerd

dat ze in groep 5 al scout was geweest. En dat mam haar er onmiddellijk af had gehaald na een kampweekend waarbij ze verdwaald was. Midden in de nacht. In een pikdonker bos.

Nour bedacht toen dat een schaakclub eigenlijk leuker was. En veiliger. Maar een paar dagen later was ze er weer over begonnen, waar mam bijzat.

Zo ontdekte Nour dat Julia nooit op scouting had gezeten. Mam was boos, Nour nog bozer. Ze had drie weken gedaan alsof Julia niet bestond. Het kwam pas weer goed toen Julia haar met haar hand op haar hart had beloofd nooit meer te liegen.

Dat was makkelijker gezegd dan gedaan.

Of eigenlijk was die belofte alweer een leugen.

Wat als Nour daarachter komt? Pakt ze dan haar telefoon en verwijdert ze Julia uit haar lijst met contacten? Omdat ze als groot fan van de waarheid geen vrienden kan zijn met iemand die vrolijk leugentjes uit haar mouw blijft schudden?

Nour is rechtvaardig en superlief, maar ook streng. Dus dat zou zomaar kunnen. Dan is Julia haar beste vriendin kwijt. En dat allemaal voor een paar snaps van Rio, die nu zijn vingers om de haren knelt en zo hard rent dat het lijkt alsof zijn leven ervan afhangt.

'Wacht!' roept Julia.

'Hou vol. We zijn er bijna!' zegt Rio.

Met Nour, Alek en de rest op hun hielen hollen ze door een bloemperk, langs een vijver en over een grindpad.

'Daar!' Alek wijst naar een enorme glazen draaideur aan de zijkant van het gebouw. Voordat Julia iets kan zeggen draaien ze er al met z'n zessen doorheen.

Binnen ruikt het naar warme cake en zuurtjes. Uit een grote zitkamer links klinkt een hoop geroezemoes. Rechts ziet Jula een lift. En pal voor hen staat een groot bureau met daarboven een bordje waarop GRAAG MELDEN BIJ JOSJE staat. Een zwarte pijl wijst naar een vrouw met een hoge paardenstaart en een knalblauwe stropdas die achter het bureau zit. Haar vingers tikken driftig op een scherm. Zonder op te kijken zegt ze:

‘Het winkelcentrum is drie straten verderop.’

‘Klopt,’ zegt Nour. ‘Maar wij komen voor Jula’s opa.’

‘En hoe heet opa?’

Hoe heet opa? Moet Josje dat echt weten? Jula krijgt het er warm van. Wat moet ze nu? Zomaar een naam verzinnen?

Of kan ze beter niet nóg meer leugens vertellen?

‘Ik noem hem altijd oop,’ zegt ze. ‘En ik weet de weg.’

Vastberaden loopt ze voor Nour, Rio en de rest uit, naar de kamer waar het geroezemoes vandaan komt. Voordat Josje nog meer vragen kan stellen.

De kamer is groot. Warm. En vol. In de gauwigheid ziet Jula een stuk of vijf mannen. Die zouden allemaal haar opa kunnen zijn. Verder barst het er van de oudere dames. Ze zitten in luie stoelen, rolstoelen en op banken vol kussens. Bij het raam danst er eentje rondjes met haar rollator. Aan de andere kant van de kamer roept een man met wilde haren om een fles rum. De rest drinkt thee, leest elkaar voor uit de krant, speelt een potje schaak, puzzelt of snurkt zacht.

Jula rent naar een man met een pluizige witte baard en een klein brilletje dat een beetje scheef op zijn neus staat. Ze geeft een klapzoen op de kale plek op zijn hoofd en roept: ‘Opa! Daar ben ik weer!’

De man fronst heel even zijn wenkbrauwen. Achter het brilletje schieten zijn grijze ogen heen en weer tussen Jula en Nour, die aarzelend haar hand opsteekt.

‘Dat noem ik nog eens een verrassing,’ zegt hij.

Jula kan het bijna niet geloven.

Trapt hij erin?

Of speelt hij het spel mee?

Wat een held. Als het kon, zou ze hem meteen als opa adopteren. Dankzij hem komt alles goed. Haar leugen blijft een geheim. Nour zal het nooit weten. Zo fijn! Het liefst zou Jula nu naar haar toe rennen om te zeggen dat dit de laatste keer was. Echt.

Maar dat zou stom zijn.

Dan zou ze zichzelf alsnog verraden.

Dus slaat ze maar gewoon haar armen om haar nieuwe opa en geeft hem een dikke knuffel.

‘Zo is het wel genoeg, kind,’ zegt de opa. ‘Hoe heet je ook alweer? Lexi? Vita? Jazz? Sorry, ik ben het even kwijt.’

‘Jula, opa.’

‘Jula. Natuurlijk. Dat zei ik toch,’ zegt de opa.

Rio schuift aan tafel bij een stel bonkige mannen. Maudy en Stine zitten iets verderop, tussen twee elfachtige vrouwtjes met sneeuw witte haren. Ze tikken op hun telefoonscherm en sperren hun mond wijd open. Even kijken de vrouwtjes verbaasd. En dan schalt hun lach door de hele kamer. De bonkige mannen bulderen vrolijk met hen mee, terwijl ze om de beurt hun tong uitsteken naar Rio’s scherm.

‘Wat gebeurt er?’ vraagt een mevrouw met appelwangen.

‘Ze maken foto’s!’ roept de dame met de rollator.

‘Hoe zit dat met onze privacy?’ roept een man met een donkere bril.

'Praai Vassie? Ken ik die?' zegt de vrouw naast hem. De rumdrinker heft zijn vuist en roept: 'Weg met Praai Vassie!'

'Ja, weg ermee!' klinkt het door de kamer.

'Wat doen jouw vrienden, Julia?' zegt de opa. 'Straks krijgt er nog iemand een hartaanval. Zoveel drukte, dat zijn we hier niet gewend. Maar eerst moeten die foto's verwij-'

'Kom op, oop. Wees nou geen spelbreker,' zegt Julia.

'Iedereen heeft lol. Dat zie je toch? We doen echt niemand kwaad. Kijk maar.' Ze heft haar telefoon en opent Snapchat.

Met haar hoofd dicht tegen dat van de opa swipet ze langs de lenzen. Baby-wangetjes, de face swap, de vlammeende ogen, een poefhoofd. Als de neus van de opa in een slingerende olifantenslurf verandert, schatert hij het uit.

'Hilarisch,' zegt hij. 'Leren jullie dit op school?'

School! O help! Julia's ogen schieten naar het klokje linksboven in haar scherm. Verschrikt springt ze op en roept: 'We komen te laat!'

